

sygn. akt VII Pa 146/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Sędziowie: SSR del. Dorota Michalska

SSO Zbigniew Szczuka (spr.)

Protokolant: Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 stycznia 2017 r. w Warszawie

sprawy z powództwa A. L.

przeciwko Wojewódzkiemu Ośrodkowi Ruchu Drogowego w W.

o odszkodowanie

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 20 czerwca 2016 r., sygn. VI P 475/15

1. oddala apelację,
2. nie obciąża powódki A. L. kosztami procesu strony pozwanej w instancji odwoławczej.

SSO Zbigniew Szczuka SSO Marcin Graczyk SSR del. Dorota Michalska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w punkcie 1 wyroku oddalił powództwo A. L. przeciwko Wojewódzkiemu Ośrodkowi Ruchu Drogowego w W. o odszkodowanie za nieterminowe przekazanie dokumentów po ustaniu zatrudnienia, w punkcie 2 nie obciążył powódki kosztami poniesionymi przez stronę pozwaną oraz w punkcie trzecim nieuiszczone koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa (k. 142 a. s.).

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka A. L. była zatrudniona

u pozwanego w okresie od dnia 5 maja 1998 r. do dnia 5 stycznia 2015 r. W dniu 18 grudnia 2014 r. pracodawca złożył oświadczenie o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, które zostało wysłane za pośrednictwem poczty. Powódka została o tym fakcie uprzedzona telefonicznie przez jednego z pracowników pozwanego. Oświadczenie pracodawcy powódka odebrała w dniu 5 stycznia 2015 r. ZPO oświadczenia pozwany odebrał w dniu 14 stycznia 2015 r. Tego samego dnia pracodawca wystawił powódce świadectwo pracy, które wysłał pocztą następnego dnia. Po odebraniu świadectwa pracy, powódka złożyła do pracodawcy wnioski o sprostowanie świadectwa pracy w przedmiocie ujęcia w treści oświadczenia okresów, w jakich pobierała wynagrodzenie chorobowe oraz zasiłek chorobowy. Pozwany uwzględniając wnioski powódki, uzupełnił świadectwo pracy o wnioskowane

informacje i w dniu 29 stycznia 2015 r. wystawił nowe świadectwo, które ponownie doręczono powódce za pośrednictwem poczty

w dniu 3 lutego 2015 r. Jednocześnie po otrzymaniu ZPO oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę, pozwany wypłacił powódce ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz dodatkowe wynagrodzenie roczne, a w dniu 27 stycznia 2015 r.,

w terminie wypłaty wynagrodzenia pracownikom, również świadczenie rehabilitacyjne. Łącznie powódka otrzymała kwotę 5798,08 złotych. W dniu 12 lutego 2015 r. pozwany skierował do właściwego Oddziału ZUS pismo wraz z zaświadczeniem płatnika składek

na druku ZUS-3, które wpłynęło w dniu 16 lutego 2015 r. Powódka za pośrednictwem poczty przesłała w dniu 14 lutego 2015 r. zaświadczenie na druku ZUS Z-10, które wpłynęło

do organu rentowego w dniu 18 lutego 2015 r. Świadczenie rehabilitacyjne wypłacone przez organ rentowy powódka otrzymała w marcu 2015 r., wraz z wyrównaniem za luty 2015 r.

W okresie po ustaniu zatrudnienia, powódka w dalszym ciągu była niedolna do pracy i miała ustalone prawo do świadczenia rehabilitacyjnego. A. L. przez dwa tygodnie korzystała z płatnych zabiegów rehabilitacyjnych. Powódka na zakup leków przeznaczyła ok. 300,00 złotych miesięcznie, na wizyty lekarskie u neurochirurga i gastrologa ok. 300,00 złotych oraz na dodatkowe zabiegi w postaci masaży ok. 700,00 złotych.

Powyższy stan faktyczny Sąd I instancji ustalił w oparciu o zgromadzone w sprawie dokumenty oraz częściowo na podstawie zeznań powódki. Co do zasady okoliczności faktyczne sprawy nie były między stronami sporne. Jednakże powódka i pozwany

w odmienny sposób oceniali skutki wzajemnie podejmowanych czynności.

Sąd Rejonowy zważył, że roszczenie powódki o odszkodowanie za nieterminowe przekazanie przez płatnika składek dokumentów do organu rentowego podlegało oddaleniu. Sąd I instancji przytaczając podstawę prawną rozstrzygnięcia, powołał się na art. 415 k.c. oraz art. 361 § 1 k.c. W ocenie Sądu Rejonowego, powódka występując z żądaniem zasądzenia na jej rzecz odszkodowania od byłego pracodawcy w związku z nieterminowym przekazaniem, jej zdaniem, dokumentów do ZUS w celu wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego winna była wykazać podstawy odpowiedzialności pozwanego w postaci udowodnienia jego winy, bezprawności działania lub zaniechania, szkodę wraz z jej wysokością oraz związek przyczynowy między bezprawnym zachowaniem a szkodą. Powódka swoje roszczenie opierała na twierdzeniu, że pracodawca celowo opóźnił przekazanie wymaganych dokumentów w postaci zaświadczenia ZUS Z-3, a w konsekwencji organ rentowy z opóźnieniem wypłacił należne jej świadczenie. Sąd Rejonowy w oparciu

o art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych

z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zważył, że przepis ten nie wskazuje, w jakim terminie płatnik jest obowiązany do przedstawienia wymaganego dokumentu do ZUS. Również przepisy wykonawcze, czyli rozporządzenie Ministra Pracy

i Polityki Społecznej z dnia 2 kwietnia 2012 r. w sprawie określenia dowodów stanowiących podstawę przyznania i wypłaty zasiłków z ubezpieczenia społecznego w razie choroby

i macierzyństwa nie określają, w jakim terminie zaświadczenie płatnika składek

na formularzu ZUS Z-3 ma być złożone do organu rentowego. Nie oznacza to, że pracodawca ma nielimitowany czas na wywiązanie się z tego obowiązku i może bez żadnego usprawiedliwienia w sposób znaczący opóźnić się z przekazaniem dokumentu. Powódka wskazała bowiem na treść art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r., w brzmieniu obowiązującym na dzień rozwiązania z nią stosunku pracy, z którego wynikało,

że zaświadczenie lekarskie ubezpieczony jest obowiązany dostarczyć nie później niż w ciągu 7 dni od daty jego otrzymania płatnikowi zasiłków lub płatnikowi składek, który przekazuje je niezwłocznie do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Jednak w ocenie Sądu I instancji, przepis ten odnosił się do zupełnie innego zdarzenia prawnego niż to, z którego powódka wywodziła swoje roszczenie. Przepis w swej treści odwoływał się do zaświadczenia lekarza stwierdzającego niezdolność pracownika do pracy, które jest on obowiązany w terminie 7 dni przekazać pracodawcy, a pracodawca niezwłocznie do ZUS. Zdaniem Sądu Rejonowego zasada ta nie może jednak znaleźć zastosowania w niniejszej sprawie. Pracodawca do końca stycznia 2015 r. rozliczył się z powódką w związku z zakończeniem

stosunku pracy, wypłacając jej ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, dodatkowe wynagrodzenie roczne i świadczenie rehabilitacyjne za pierwsze 5 dni stycznia 2015 r. Pracodawca wystawił świadectwo pracy, które następnie na wniosek powódki zostało uzupełnione o dodatkowe informacje i faktycznie wydano je na nowo. Po ostatecznym finansowym rozliczeniu się z powódką, pracodawca w dniu 12 lutego 2015 r. wystawił zaświadczenie na druku ZUS Z-3 i przesłał je do właściwego oddziału ZUS, wypełniając tym samym swoje zobowiązanie wobec powódki i organu rentowego. Wobec tego,

iż zaświadczenie płatnika składek wymaga wskazania między innymi wypłaconych świadczeń przez pracodawcę, w ocenie Sądu Rejonowego nie jest możliwe właściwe jego wypełnienie przed ostatecznym rozliczeniem się z pracownikiem, z którym pracodawca rozwiązał stosunek pracy. Dopiero po ostatecznym rozliczeniu się z pracownikiem oraz

po wypłacie wszystkich należności możliwe jest rzetelne wystawienie wymaganego zaświadczenia. Określonych czynności musi bowiem dokonać sam pracownik poprzez złożenie do ZUS zaświadczenia, tzw. ZUS Z-10, którą powódka wykonała dopiero w dniu

14 lutego 2015 r. Oba zatem zaświadczenia od byłego pracodawcy oraz od powódki wpłynęły do właściwego Oddziału ZUS w odstępnie 2 dni, w dniu 16 lutego 2015 r. i w dniu 18 lutego 2015 r. W ocenie Sądu Rejonowego działanie ze strony pracodawcy nie było celowym opóźnieniem przekazania dokumentu w sytuacji, gdy powódka swoje czynności podjęła niemal w tym samym czasie. Bez wniosku powódki i zaświadczenia ZUS Z-10 organ rentowy nie mógłby wypłacić należnego świadczenia rehabilitacyjnego. Występując z roszczeniem odszkodowawczym wobec byłego pracodawcy, powódka nie udowodniła, aby pozwany

w sposób umyślny opóźnił się z wydaniem świadectwa pracy i wymaganego zaświadczenia oraz całkowitego rozliczenia się w ramach zakończonego stosunku pracy. W ciągu dwóch tygodni, po odebraniu przez pracodawcę zwrotnego poświadczenia odbioru oświadczenia

o rozwiązaniu umowy o pracę, pozwany wypłacił powódce należne świadczenia w postaci ekwiwalentu za urlop, dodatkowego wynagrodzenia rocznego i świadczenia rehabilitacyjnego za styczeń – w terminie wypłaty wynagrodzenia innym pracownikom. Powódka nie została pozbawiona środków do życia, ponieważ wypłacono jej łącznie kwotę ponad 5500,00 złotych. Powódka nie udowodniła poniesienia szkody ani jej wysokości, czyli uszczerbku w sferze interesów majątkowych, który stanowiłby różnicę między obecnym stanem majątkowym

a tym stanem, który istniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Nie kwestionując stanu zdrowia powódki, ani też konieczności ponoszenia kosztów utrzymania siebie i dziecka, pozwany wywiązał się ze swoich obowiązków rozliczając się z powódką

w styczniu 2015 r. ze wszelkich zobowiązań pracowniczych wypłacając jej łącznie kwotę ponad 5500,00 złotych. Powódka uzyskała zatem środki na pokrycie bieżących wydatków związanych z utrzymaniem koniecznym siebie i rodziny. Powódka nie wykazała podstawy dochodzenia od pozwanego kwoty 12648,00 złotych tytułem odszkodowania.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd Rejonowy nie obciążył powódki kosztami procesu poniesionymi przez stronę pozwaną. Sąd I instancji uwzględnił przy tym zarówno charakter sprawy, jak i sytuację osobistą powódki. A. L. ma na utrzymaniu małoletnie dziecko, w dalszym ciągu ma problemy ze zdrowiem oraz nie podjęła stałej pracy. Okoliczności te przemawiały, zdaniem Sądu Rejonowego, za zastosowaniem w niniejszej sprawie art. 102 k.p.c. (k. 146-153 a. s.)

Powódka w dniu 8 sierpnia 2016 r. wywiodła apelację zaskarżając powyższy wyrok w całości zarzucając mu:

- naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego;

- naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 61 ust. 3 oraz art. 62 ust. 1 i 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Wedle naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. powódka w uzasadnieniu apelacji wskazała

na niezbadanie należycie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez niewzięcie pod uwagę przez Sąd I instancji, że:

- pozwany w dniu 14 stycznia 2015 r. posiadał wiedzę do którego dnia był płatnikiem świadczenia rehabilitacyjnego, ponieważ podniósł, że w tym dniu odebrał oświadczenie powódki, zgodnie z którym zostało wystawione świadectwo pracy i załącznik dotyczący okresów nieskładkowych przypadających w okresie zatrudnienia, gdzie wykazano, iż świadczenie rehabilitacyjne należało się powódce od dnia 9 sierpnia 2014 r. do dnia 5 stycznia 2015 r.;

- przepisy ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa nie wskazują, aby płatnik składek miał obowiązek składać do druku Z-3 świadectwo pracy oraz załącznik RP-7, a zatem pozwany miał możliwość przekazać niezwłocznie zaświadczenie o wynagrodzeniu do organu rentowego po ustaniu zatrudnienia;

- w odniesieniu do punktu 10 zaświadczenia płatnika składek pracodawca miał podać nie tylko okresy pobierania wynagrodzenia za chorobę i zasiłku chorobowego, ale również uzupełnić załącznik o podpis osoby reprezentującą pracodawcę;

- do wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego potrzebne było zaświadczenie płatnika składek druk Z-3, o czym stanowi art. 61 ust. 1 pkt 3 i art. 64 ust. 1 ustawy.

Powódka zakwestionowała rozważania Sądu I instancji, zgodnie z którymi nie jest możliwe właściwe wypełnienie druku ZUS Z-3 przed ostatecznym rozliczeniem się z pracownikiem po wypłacie wszystkich należności oraz, że art. 62 ust. 1 i 2 ustawy odnosi się tylko do przekazywania zaświadczenia lekarskiego do organu rentowego (k. 157-160 a. s.).

W odpowiedzi na apelację z dnia 25 października 2016 r. pozwany wniósł o jej oddalenie w całości jako oczywiście bezzasadnej oraz zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych (k. 181 a. s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki okazała się być niezasadna i podlega oddaleniu.

Na wstępie Sąd Okręgowy wskazuje, że zarzuty apelacyjne skarżącej odnosiły się w swej treści do naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. oraz przepisów prawa materialnego, tj. art. 61 ust. 3 i art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 r., poz. 159 j. t.), zwanej dalej „ustawą”.

W pierwszej kolejności Sąd II instancji zważył, iż wszystkie ustalenia oraz ocena stanu faktycznego, a także dokonane rozważania prawne zapadłe przed Sądem Rejonowym były trafne i stanowiły podstawę rozstrzygnięcia również w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że stanowisko powódki zawarte w treści apelacji stanowiło jedynie polemikę z prawidłowym orzeczeniem zapadłym przed Sądem I instancji.

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Sąd Okręgowy, uporządkowując w czasie zdarzenia i podejmowane czynności przez strony procesu, zważył, że w dniu 5 stycznia 2015 r. ustał stosunek pracy łączący A. L. z Wojewódzkim Ośrodkiem Ruchu Drogowego w W.. Pozwany

wywiódł powyższą informację dopiero w dniu 14 stycznia 2015 r. na skutek doręczenia przez operatora pocztowego zwrotnego potwierdzenia odbioru od przesyłki skierowanej do powódki. W tym zakresie Sąd Okręgowy nie kwestionuje pierwszego zarzutu wystosowanego przez skarżącą, w którym podniosła, że pozwany w dniu 14 stycznia 2015 r. posiadał wiedzę o okresie przysługującego powódce prawa do pobierania świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 9 sierpnia 2014 r. do dnia 5 stycznia 2015 r. Jednakże powyższa okoliczność nie ma żadnego znaczenia dla końcowego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, gdyż już dzień później, tj. w dniu 15 stycznia 2015 r. pozwany wystawił świadectwo pracy, które powódka otrzymała pocztą w dniu 21 stycznia 2015 r.

Odnosząc się do drugiego zarzutu prawa procesowego sformułowanego przez powódkę, Sąd II instancji zważył, że pozwany nie miał możliwości przekazania niezwłocznie zaświadczenia o wynagrodzeniu na druku ZUS Z-3 do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

po ustaniu zatrudnienia powódki. W ocenie Sądu Okręgowego pracodawca zobowiązany jest przedłożyć druk Z-3 do organu rentowego po rozliczeniu się z pracownikiem. W treści formularza Z-3 płatnik składek ma obowiązek w pkt 6 zawrzeć informację o wartości wypłaconego wynagrodzenia za okresy orzeczonej niezdolności do pracy, a w pkt 7 informację o wartości wypłaconego zasiłku. W Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego obowiązywał Regulamin Pracy z dnia 29 maja 2015 r., gdzie zgodnie z § 30 pkt 2 wynagrodzenie było wypłacane pracownikowi jeden raz w miesiącu z dołu, każdego

29-go dnia miesiąca. Jeżeli dzień wypłaty był dniem wolnym od pracy, wynagrodzenie wypłacane było w dniu poprzedzającym. Zatem należy przyjąć, że Wojewódzki Ośrodek Ruchu Drogowego był zobligowany do uregulowania uposażenia pracownika za świadczoną na jego rzecz pracę do 29-go dnia każdego miesiąca. Mając na uwadze powyższe, pozwany wypłacił powódce dodatkowe wynagrodzenie roczne w dniu 16 stycznia 2015 r., ekwiwalent za urlop w dniu 19 stycznia 2015 r. oraz świadczenie rehabilitacyjne w dniu 27 stycznia

2015 r. W konsekwencji Sąd II Instancji doszedł do przekonania, że dopiero licząc od dnia 27 stycznia 2015 r. płatnik składek miał możliwość wystąpić do organu rentowego z zaświadczeniem ZUS Z-3, gdyż w tejże dacie miał możliwość wypełnić dane w zgodzie z pkt 6 i pkt 7 formularza zawartego w ww. dokumencie.

Sąd Okręgowy zważył, że w zgodzie z zarzutem apelacyjnym Wojewódzki Ośrodek Ruchu Drogowego w W. w odpowiedzi na pismo powódki z dnia 23 stycznia 2015 r., przesłał świadectwo pracy z dnia 29 stycznia 2015 r., które zostało uzupełnione o dodatkowe informacje oraz również o podpis pracodawcy na załączniku ww. świadectwa. Powódka odebrała ww. dokument w dniu 3 lutego 2015 r. Tym niemniej podnoszona okoliczność nie miała żadnego wpływu na końcowe rozstrzygnięcie zapadłe przed Sądem I instancji. Mając powyższe na uwadze należy zatem uznać, że powódka dysponując prawidłowo wystawionym przez pracodawcę świadectwem pracy, miała możliwość od dnia 3 lutego

2015 r. przesłać do organu rentowego dokument ZUS Z-10, co uczyniła dopiero w dniu 14 lutego 2015 r. Istotnym w niniejszej sprawie jest fakt, że A. L.,

aby otrzymać od organu rentowego stosowne świadczenie, była zobowiązana do przesłania druku ZUS Z-10. Sąd Okręgowy skontrastował, że aby powódka uzyskała świadczenie

z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, musiały spełnić się dwie przesłanki w postaci przesłania ZUS Z-10 przez pracownika i ZUS Z-3 przez pracodawcę. Zgodnie z niekwestionowanym

w tej materii stanem faktycznym, Wojewódzki Ośrodek Ruchu Drogowego po upływie dwóch tygodni, w dniu 16 lutego 2015 r. przesłał do organu rentowego dokument ZUS Z-3,

a więc tylko w odstępie dwóch dni po złożeniu przez powódkę ZUS Z-10. W związku z tym, w ocenie Sądu I instancji upływ dwóch dni pomiędzy ww. czynnościami dokonanymi przez strony procesu, nie należy traktować jako celowego opóźnienia ze strony pozwanego.

Mając na uwadze ostatni zarzut procesowy skarżącej, Sąd Okręgowy zważył,

że powódka ma rację podnosząc w apelacji, że do wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego potrzebne było zaświadczenie płatnika składek druk Z-3, o czym stanowi art. 61 ust. 1 pkt 3 i art. 64 ust. 1 ustawy. Jednakże Sąd I instancji również

ustalił ten fakt sporządzając uzasadnienie od powyższego wyroku, przyporządkowując go pod obowiązujące na dzień toczącego się procesu przepisy prawa materialnego. Sąd II instancji zważył, że powódka na etapie postępowania przed Sądem Rejonowym wskazywała, że na skutek działań pracodawcy była pozbawiona środków do życia, co było przyczyną wystosowania roszczenia o odszkodowanie. W treści środka zaskarżenia powódka nie podnosiła tej kwestii skupiając się wyłącznie na nieterminowym złożeniu przez jej pracodawcę druku Z-3. Sąd Okręgowy zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego wskazuje, że osoba zmagająca się z trudnościami finansowymi podejmuje czynności bezzwłocznie celem poprawy bytu życia. Jednakże powódka dopiero po upływie 10 dni zdecydowała się na wysłanie niezbędnych dokumentów do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, od których było uzależnione przyznanie jej świadczenia, co spowodowało, że pomiędzy odebraniem przez organ rentowy dokumentów ZUS Z-3 oraz ZUS Z-10 upłynęło zaledwie 2 dni.

Przechodząc do materii zarzutów skarżącej dotyczących naruszenia prawa materialnego, Sąd Okręgowy zważył, że w myśl art. 61 ust. 3 ustawy, jeżeli do wypłaty zasiłku obowiązany jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych, płatnik składek przedkłada zaświadczenie zawierające zestawienie składników wynagrodzenia lub przychodu, stanowiących podstawę wymiaru zasiłku, którego wzór określi, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego.

Na podstawie art. 62 ust. 1 i 2 ustawy, zaświadczenie lekarskie ubezpieczony jest obowiązany dostarczyć nie później niż w ciągu 7 dni od daty jego otrzymania płatnikowi zasiłków, z uwzględnieniem ust. 2. Ubezpieczony, o którym mowa w art. 61 ust. 1 pkt 2 lit. a, obowiązany jest dostarczyć zaświadczenie lekarskie w ciągu 7 dni od daty jego otrzymania płatnikowi składek, który przekazuje je niezwłocznie do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, podając datę dostarczenia tego zaświadczenia przez ubezpieczonego.

W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew stanowisku skarżącej, pozwany swoim działaniem nie naruszył przepisu art. 61 ust. 3 ustawy. Płatnik składek wypełnił dyspozycję ww. artykułu, przesyłając do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych druk ZUS Z-3 w przeciągu dwóch tygodni od końcowego rozliczenia się z wypłaconych powódce środków finansowych z tytułu rozwiązania z nią stosunku pracy. Sąd II instancji doszedł do przekonania, że pozwany nie miał prawa przesłać ww. dokumentu do organu rentowego bez wskazania informacji o wypłaconym powódce wynagrodzeniu. W tej sytuacji bez prawidłowego wypełnienia przez pracodawcę pkt 6 oraz pkt 7 zawartego na druku ZUS Z-3, nie byłoby możliwe wypłacenie przez organ rentowy wnioskowanego przez powódkę świadczenia. Powódka podnosiła również, że mocą obowiązujących przepisów w okresie rozwiązania z nią stosunku pracy, pozwany był zobowiązany do przesłania organowi rentowemu stosownego zaświadczenia w terminie nieprzekraczającym 7 dni powołując się przy tym na treść art.

62 ust. 1 i 2 ustawy. Jednakże w ocenie Sądu Okręgowego ww. przepis odnosi się w swym literalnym brzmieniu tylko i wyłącznie do obowiązku nałożonego na pracodawcę w przedmiocie wysłania do organu rentowego zaświadczenia lekarskiego. Sąd II instancji zważył, iż nie należy w tym przedmiocie stosować wykładni rozszerzającej. Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że w konsekwencji ustawa z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa nie nakłada na płatnika składek żadnego terminu czasowego na wykonanie zobowiązania, o którym jest mowa w art. 61 ust. 3 ustawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

O kosztach postępowania za instancję odwoławczą Sąd II instancji orzekł w pkt 2 wyroku, stosując przy tym dyspozycję art. 102 k.p.c. Zgodnie z ww. przepisem, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie zła sytuacja finansowa powódki motywowała do nie obciążania jej kosztami procesu strony pozwanej w instancji odwoławczej. Należy przy tym wskazać,

że powódka jest osobą schorowaną, na co wskazywała bezpośrednio przyczyna rozwiązania stosunku pracy oraz pobierane przez nią świadczenie rehabilitacyjne. Dodatkowo Sąd Okręgowy zważył, że powódka ma na utrzymaniu swoje dziecko. Zatem mając na względzie zasady słuszności, zasądzenie od powódki kosztów procesu za instancję odwoławczą byłoby niezasadne z uwagi na jej stan majątkowy oraz szczególną sytuację życiową i zdrowotną.

SSO Zbigniew Szczuka (spr.) SSO Marcin Graczyk SSR del. Dorota Michalska

Zarządzenie: (...)

(...)